

..ปลง..

.....
เจียบเสียงลงเสียงเถิด...

ทั้งในวาจา และดวงจิตอันเพื่อพรำร่ำหา

เมื่อเราเรียกร้อง ก็จะมีขาคแลน

เมื่อเรามุ่งหวังปรารถนา การแสวงหาที่ไม่รู้จักจบสิ้น

เพราะความสุขสมหวัง คือชั่วขณะแห่งปีติมาया

อันปรากฏขึ้นเพียงชั่วครั้งคราว.....

และวูบดับลงได้ อย่างฉับพลันทันใด

เสมือนดวงดาว ตกล่วงสู่ห้วงทะเลโคลน...

เมื่อตะวันลับแสง....

สู่อ้อมกอดแห่งราตรี และจุมพิตจากดวงดาว

ดวงเนตรดิ่งจมสู่ฝัน ใต้ภวังค์อันสงัด

บริสุทธิ์แห่งจิต...

ผวาตื่น สู่อรุณแห่งความปลดปลง....

ความเจียมตน โอบกอดความสำนึก
ประหนึ่งดอกหญ้า ประคองหยาดน้ำค้าง
ด้วยไคล้การวะ แห่งการอุทิศตน

